

Allà on encara et diuen «bon dia» quan dius «bon dia»

Nou i mig de cada deu catalans vivim en un poble de més de dos mil habitants. Nou i mig, doncs, som considerats població urbana. El mig que queda, no. Però d'aquest mig, només vuitanta-dues mil persones viuen en pobles de menys de cinc-cents habitants, els que avui anomenem *micropobles*. En total, a Catalunya, els micropobles ocupen més d'una tercera part del territori. Tal com escriu Maria Àngels Casademont en el dossier sobre micropobles catalans (i, sobretot, gironins) que publiquem en aquest número de la REVISTA DE GIRONA, «ocupen més d'un terç del territori català. El vertebrèn, el gestionen i en preserven els paisatges, als quals s'adapten en la manera de viure i de produir». Què tenen en comú Fontanilles, Campelles, Meranges, Sales de Llierca, Sant Andreu Salou, Sant Miquel de Campmajor, Susqueda i la Vajol? Doncs que cadascun és el municipi més petit de la comarca de què forma part. Anomenem-les seguint el mateix ordre: el Baix Empordà, el Ripollès, la Cerdanya, la Garrotxa, el Gironès, el Pla de l'Estany, la Selva i l'Alt Empordà. Són els pobles més petits de cadascuna de les comarques de la demarcació de Girona. Si comptem tots els que no arriben a cinc-cents habitants, són cap a noranta municipis dels dos-cents vint-i-un que hi ha. Quasi el quaranta per cent. Pobles on la gent es coneix, pobles on et diuen «bon dia» quan dius «bon dia», pobles on la gent s'ajuda i (a vegades) renyeix. Tots són municipis rurals. No els únics, és clar, però sí els més rurals de tots, perquè darrere seu ja només hi ha aquells pobles que han perdut tots els seus habitants. «L'escenari dels que no han sobreviscut», tal com va dir John Berger.

Però avui fins i tot la ruralitat ha canviat. Ens ho expliquen Maria Àngels Casademont, que també ha coordinat el dossier, Maria Carme Freixa, Mon Bonaterra, Maria Crehuet, Lluís Llobet, Josep Maria Aguirre i Joan Sala i Morell. A tots ells, moltes gràcies. I ens expliquen que els micropobles són (volen ser) pobles amb futur. I que, per poder ser-ho, necessiten tenir més mitjans, els cal que les lleis tinguin presents les seves especificitats, les seves necessitats... Escenaris de futur.

Units en la diversitat, tal com deien fins no fa gaire aquells que volien fer arribar Espanya allà on abans caldria que preguntessin a la gent si vol formar-ne part, cadascun d'aquests micropobles té també els seus problemes particulars. Naturalment, ni la Maria Àngels ni els altres col·laboradors no han tingut prou espai per poder parlar-ne, ni tan sols no han tingut prou espai per parlar de tots aquests pobles. Però ens sembla que el dossier és molt complet, que informa prou. Després, com en totes les altres coses de la vida, aniria bé que cadascú s'arromangués tal com fan molts dels que viuen en els micropobles i que se n'informés més a fons. Però això depèn de l'interès i del temps de cadascú. Serà, en tot cas, el pas que ens agradaria que vingués després, un cop hàgiu llegit el dossier que publiquem en aquestes planes.



>> Aerogenerador de l'Escola d'Ordis.
Foto: Carme Bret Busquets

Adeu-siau

Del número 258 al 305. Del gener-febrer de l'any 2010 al novembre-desembre del 2017. Set anys dirigint la REVISTA DE GIRONA, coordinant-la i treballant-hi amb l'ajuda inestimable i impagable de Judit Pujadó, que s'hi havia incorporat el 2009. Molt abans ja hi havia Pep Caballé, maquetista i amic. Hi era fins i tot molt abans del juliol-agost de l'any 2000, el número 201, quan Narcís-Jordi Aragó escrivia a l'editorial que «si bé aquesta REVISTA s'assembla a les anteriors en els seus objectius bàsics, vol introduir canvis en el tractament dels temes i en la seva presentació». Canviàvem el format, m'hi incorporava com a coordinador. Tampoc sense la col·laboració imprescindible de Dani Vivern, de qui fa temps que hem après que per corregir la millor escola exigeix també escriure, no hauríem arribat fins avui. I, naturalment, tampoc sense la confiança dels diferents diputats, sense el treball de l'equip de Publicacions de la Diputació de Girona, sense l'ajuda del Consell d'aquesta REVISTA i, sobretot, sobretot, sense la feina de tants i tants col·laboradors. Moltes gràcies a tothom. I encara un record per la confiança que ens van donar fa set anys el diputat Roger Zamorano i Miquel Aguirre, el seu adjunt. Avui que, tal com fa el nostre país, la REVISTA DE GIRONA enceta un nou rumb, ens ha semblat adient recordar-ho. Bon Any Nou i bon viatge a tots aquells que han sabut ajudar-nos i que han sabut ser lleials.